

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **M. J.**

uniewinnionego od dokonania występku z art. 177 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 lutego 2013 r.,

zażalenia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego G. L. na zarządzenie

Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 grudnia 2012r.

p o s t a n o w i ł:

1) utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;

2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.

S. - Kancelaria Adwokacka w P. kwotę 442

(czterysta czterdzieści dwa) zł i 80 (osiemdziesiąt) gr w tym 23

% podatku VAT za sporządzenie zażalenia na rzecz

oskarżyciela posiłkowego jako pełnomocnika z urzędu.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 18 grudnia 2012 r. Przewodniczący Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w K. odmówił przyjęcia wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego G. L. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. IV Ka, wobec tego, że wniosek ten złożony został jeszcze przed ogłoszeniem tegoż wyroku.

Zażalenie na to zarządzenie wniosła pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, w którym zarzuciła mające wpływ na treść zarządzenia rażące naruszenie przepisów o postępowaniu poprzez błędne zastosowanie art. 422 k.p.k. i art. 132 k.p.k. i wniosła o „uchylenie zaskarżonego postanowienia” (tak w oryginale) w

całości oraz „przyznanie pełnomocnikowi oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa adwokackiego (...) wg. normy przypisanych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne, podniesiony w nim zarzut nie jest bowiem trafny.

Bezsporne jest (okoliczności te w istocie przyznaje sama skarżąca), że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K. wydanego w sprawie IV Ka ... wniosła do tego Sądu jeszcze przed jego ogłoszeniem (por. k. 574, 576).

Tymczasem nie ulega wątpliwości, że termin do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku wynosi 7 dni i biegnie dopiero od daty ogłoszenia wyroku. Wynika to wprost z treści przepisu art. 422 § 1 k.p.k.

Stąd też bezskuteczny jest wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem złożony jeszcze przed rozpoczęciem biegu tego terminu. Jest to oczywiste, skoro odmienny pogląd skutkowałby przyjęciem absurdalnego wręcz przekonania o możliwości złożenia tego rodzaju wniosku, w każdym czasie przed wyrokowaniem, a więc (przykładowo) nawet już tylko po zawiadomieniu o wyznaczeniu terminu rozprawy. Tożsame – do prezentowanego w tym miejscu – stanowisko już wielokrotnie przyjmował Sąd Najwyższy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 października 2002 r., WA 53/02, OSNKW 2003, z. 1-2, poz. 15; 19 sierpnia 2009 r., IV KZ 38/09, Lex nr 608562; 1 czerwca 2010 r., IV KZ 30/10, OSNwSK 2010/1/1142) i było ono zaaprobowane w piśmiennictwie (por. T. Grzegorzczak, Komentarz do Kodeksu postępowania karnego, Warszawa 2008, s. 886).

Brak jest zatem racjonalnych powodów by kwestionować poprawność owego poglądu o bezskuteczności wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem złożonego jeszcze przed jego ogłoszeniem.

Skarżąca też ich nie przytacza. Argumenty przez nią podnoszone nie odnoszą się bowiem ani do istoty problemu, ani też są merytorycznie trafne. Przepis § 3 art. 422 k.p.k. słusznie wskazano jako podstawę prawną zaskarżonego zarządzenia. Nie ulega jednak wątpliwości, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie respektowała terminu zawitego, wskazanego w § 1 tego przepisu, skoro złożyła wniosek o doręczenie wyroku jeszcze przed rozpoczęciem jego biegu. To, że w przepisie tym przewidziano iż ów termin 7 – dniowy liczony być powinien „od daty ogłoszenia wyroku”, jest – wbrew poglądom skarżącej – tylko

argumentem wspierającym kwestionowane przez nią przekonanie. Skoro bowiem dyspozycja przepisu art. 422 § 1 k.p.k. stanowi o tym, że wniosek o uzasadnienie strona może złożyć „w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia wyroku”, to oznacza, że może to uczynić tylko w tym okresie, to jest bezspornie biegnącym „od daty ogłoszenia wyroku”. Stąd też i nie powinien budzić wątpliwości wymóg by czynność tą dokonano już po „ogłoszeniu wyroku”, bo wtedy w ogóle rozpoczyna swój bieg tenże przewidziany przez ustawę termin do dokonania tej czynności, a dopełnienie tego warunku uczyni ją dopiero (formalnie) procesowo skuteczną.

Wskazany w przepisie art. 123 § 2 k.p.k. sposób liczenia terminów – przywołany w zażaleniu – nie może podważyć zasadności prezentowanego przekonania, a nawet wręcz go wzmacnia. Wynika z tego przepisu przecież tylko to, iż początkiem biegu terminu jest zawsze dzień następny po dniu, od którego termin się liczy, np. po dniu ogłoszenia orzeczenia (art. 422 § 1 k.p.k., art. 524 § 1 k.p.k.). Przepis ten zatem z pewnością, ze względu na swoją wyłączną treść, samoistnie nie pozwala również uznać by złożenie wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem dokonane jeszcze przed rozpoczęciem biegu terminu przewidzianego przez ustawę procesową dla dokonania tej czynności, było prawnie skuteczne.

Orzeczenie o wynagrodzeniu dla pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zapadło w oparciu o przepisy art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust 4 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Z tych to względów – postanowiono jak wyżej.